

tohoto zák. Od účinnosti tohoto zákona mohou mítí zubní lékaři podle § 1 odst. 2 jen síly pomocné, na něž se živn. řád nevztahuje, ježto provozování lékařství je podle čl. V. lit. g) uvoz. patentu k živn. řádu z platnosti tohoto zákona vyjmuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 97 živn. ř. považuje se za učně ten, kdo u majitele živnosti vstoupí do zaměstnání, aby se prakticky vyučil živnosti. Z toho ustanovení je zřejmo, že zákonným předpokladem učebního poměru podle živn. řádu je, aby učební pán byl majitelem živnosti. Mimo spor je, že okr. nem. pojišťovna, u níž byl Stanislav B. zaměstnán, neměla v době jeho zaměstnání koncese k provozování živnosti zubotechnické, nýbrž měla zubotechnickou laboratoř a ordinační síň pro své členy, jimž jest podle příslušných zákonných ustanovení povinna zajistiti v nemoci pomoc lékařskou (srovn. § 141 zák. č. 221/24). Neměla-li pojišťovna živn. oprávnění k provozování živnosti zubotechnické, pak se zřetelem ke kogentnímu předpisu § 97 živn. ř. nebyla oprávněna zaměstnávat učně zubotechnické a jest právně bez významu, zdali měl Stanislav B. úmysl učit se u pojišťovny zubní technice čili nic. Nastoupením Stanislava B. do zaměstnání u okr. nemoc. pojišťovny v její zubotechnické laboratoři a v ordinační síni jejího zubního lékaře nemohl býti založen učební poměr ve smyslu živn. řádu. Bez významu je, podepsal-li vysvědčení, které Stanislavu B. vydala pojišťovna o zaměstnání v zubotechnické laboratoři a ordinační síni lékaře, také lékař zubního oddělení pojišťovny. Je-li však jisto, že Stanislav B. byl zaměstnán u pojišťovny a nikoli u lékaře jejího zubního oddělení, pak odpadá potřeba zkoumati, byl-li tento lékař se zřetelem k ustanovení § 4 min. nař. č. 55/1892, jehož se živn. úřad dovolal, sám oprávněn zaměstnávat učně živnosti zubní techniky čili ne a mohl-li by, po případě za jakých předpokladů vydati učební vysvědčení Stanislavu B., kdyby byl tento býval u něho zaměstnán a nikoli u pojišťovny.

Nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, že pojišťovna byla oprávněna vydati Stanislavu B. vysvědčení učební, ježto vedoucím zubotechnické laboratoře byl zubní lékař; podle toho, co bylo řečeno, je tedy nař. rozhodnutí v rozporu s předpisem § 97 živn. ř. Uložil-li žal. úřad stěžujícímu si společenstvu, aby započítalo Stanislavu B. dobu jeho zaměstnání v zubotechnické laboratoři pojišťovny a v ordinační síni jejího lékaře, do učební doby, porušil zákon.

Č. 9776.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: Bylo-li stranou v odvolání proti plat. rozkazu o dávce namítáno, že převod dávce vůbec nepodléhá, je odvolací stolice povinna zabývat se především touto otázkou jakožto primérní; ke zkoumání správnosti vyměřovacích základů může odvolací stolice v takovém případě přikročiti teprve, když shledala, že předvod dávce podléhá.

(Nález ze dne 24. března 1932 č. 4573.)

V ě c : Zemplínské lesní hospodářství, úč. spol. v R. (za zúč. obec S. adv. Dr. Zdeněk Stibic z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y : Platebním rozkazem starosty ve S. z 10. listopadu 1927 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitosti smlouvou z 22. srpna 1923. Odvolání, namítající mimo jiné osvobození od dávky podle § 3 odst. 3 dáv. prav., obecní zastupitelstvo zamítlo.

Okresní úřad další odvolání rovněž zamítl, poněvadž převod není osvobozen od dávky podle § 3 č. 3 dáv. pravidel, a také není tu podmínka § 10 dáv. prav., zároveň však z moci úřední platební rozkaz zrušil pro vady ukládacího řízení, ježto a pokud nebyly zachovány předpisy § 17 dáv. prav. St-1 ve svém dalším odvolání namítal proti tomu opět, že je tu dáno osvobození podle § 3 č. 3 dáv. prav. Žal. úřad k tomuto odvolání změnil nař. výměr okr. úřadu potud, že platební rozkaz obecního starosty a rozhodnutí obecního zastupitelstva zrušil v celém rozsahu a nařídil zavedení nového ukládacího řízení a vydání nového platebního rozkazu, vycházející podle náhl. Boh. A 4390/25 z názoru, že okr. úřad nemohl rozhodovati o zásadní otázce dávkové povinnosti, když uznal nutným platební rozkaz pro vady ukládacího řízení v tomto směru zrušiti; důsledkem tohoto svého názoru pak žal. úřad nezaujal věcného stanoviska k námitce odvolání, uplatňující osvobození od dávky z důvodu § 3 č. 3 dáv. prav., nýbrž prohlásil naopak onu část odvolání, týkající se zásadní otázky povinnosti dávkové, — vzhledem k tomu, že platební rozkaz byl zrušen in toto, — za bezpředmětnou.

Uvažuje o stížnosti na rozhodnutí to podané, neshledal nss postup žal. úřadu správným.

Byla-li stranou uplatněna námitka, že převod dávce vůbec nepodléhá, byl žal. úřad jakožto odvolací stolice povinen zabývati se především touto otázkou jakožto primární, a ke zkoumání správnosti vyměřovacích základů mohl přikročiti teprve tehdy, když by byl dospěl ke kladnému zodpovězení otázky dávkové povinnosti, kdežto v případě opačném otázka správnosti vyměřovacích základů stala by se vůbec bezpředmětnou a eventuelní nové ukládací řízení zbytečným.

Nál. Boh. A 4390/25 se žal. úřad dovolává neprávem, neboť v případě řešeném tímto nálezením se jednalo o to, je-li možno zrušiti platební rozkaz jen ohledně jednotlivých vyměřovacích základů a ohledně ostatních vyměřovacích základů ponechatí jej v platnosti, kdežto v dnešním případě jde jednak o zásadní povinnost dávkovou, jednak o správnost ukládacího řízení resp. vyměřovacích základů.

Pro uvedenou podstatnou vadu bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 9777.

Řízení správní. — Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. Může nadřízený úřad z moci úřední zrušiti roz-